

Arrest

nr. 224 088 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoekster en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2018 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder, mevrouw S. J. Op 7 maart 2019 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 21 maart 2019 ter kennis gebracht aan verzoekster.

Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2018 werd ingediend door:

<i>Naam: J.</i>	<i>Geboortedatum: (...)1959</i>	<i>RR: (...)</i>
<i>Voornaam: F.</i>	<i>Geboorteplaats: Kalaat</i>	
<i>Nationaliteit: Marokko</i>	<i>M'Gouma</i>	
<i>Verblijvende te (...) GENK</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging aan met haar Belgische moeder, de genaamde J. S. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld.

Ter staving van dit alles werden volgende documenten voorgelegd:

- Geldig Marokkaans paspoort; Paspoort van betrokkene, afgeleverd te Genk op 14.10.2016. Betrokkene verbleef dus al voor die datum in het Rijk. Er zijn geen in- of uitreisstempels in het paspoort terug te vinden. Wel is een heel oud paspoort in het dossier terug te vinden waarin een inreisstempel dd. 13.02.2000 blijkt te staan en een aankomstverklaring dd. 14.02.2000. Een eventueel paspoort van in de periode tussen 2000 en 2016 werd niet voorgelegd.

- OCMW-attesten dd. 27.09.2018 van betrokkene, referentiepersoon en J. A.;

- Attestation administrative n° 101/2018 dd. 22.01.2018 waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon betrokkene steeds ten laste heeft gehad vanaf haar geboorte tot het jaar 2000, het jaar waarin zij Marokko heeft verlaten om zich in België te vestigen.

Het dossier leert ons dat betrokkene inderdaad in België blijkt toegekomen te zijn via een visum kort verblijf. Vervolgens heeft ze de verlenging van haar visum aangevraagd en verkregen. Op 30.09.2009 diende zij een aanvraag 9bis in, waarin betrokkene stelt reeds sinds 13.02.2000 en dus méér dan 9 jaar ononderbroken in het Rijk verbleven te hebben en dat zij daarom haar verblijf geregulariseerd wenste te zien. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard, en er werd een bevel afgeleverd. Betrokkene ging in beroep, hetwelke werd verworpen. Er is geen enkel spoor in het dossier dat zij gevolg zou hebben gegeven aan het bevel van 15.02.2011, noch dat zij sinds 2000 België zou verlaten. Dit gegeven wordt met het administratief attest n° 101/2018 dd. 22.01.2018 bevestigd.

Bovendien, zoals reeds eerder gesteld in de beslissing bijlage 20 dd. 03.08.2018: dit loutere attest is te makkelijk om het ten laste zijn aan te tonen. Vooreerst blijkt uit het rijksregister van betrokkene helemaal niet wat haar burgerlijke staat is. Gezien haar leeftijd lijkt het zeer aannemelijk dat ze in 2000 en mogelijks nog steeds, een gehuwde vrouw was. Van gehuwden mag verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Voor zover betrokkene dus zelf geen economische activiteit had voor haar uitreis naar België, wat nergens uit de voorgelegde stukken blijkt, dient dus bijkomend te worden vastgesteld of ze (1) gehuwd was en (2) of haar echtgenoot al dan niet economisch actief was op dat moment en dus in haar bestaansmiddelen voorzag.

Voorts blijkt nergens uit het dossier waar betrokkene van zou moeten geleefd hebben in de periode tussen 2000 en 09.06.2017, het moment waarop mevrouw een eerste aanvraag ten laste van haar moeder indiende.

- *Attestation de non-imposition N° 85438/2018 dd. 16.10.2018 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen woontaks en geen gemeentetaksen heeft betaald. Dit attest werd vooreerst opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene zelf op 8.10.2018 dewelke niet kan worden aanvaard als een bewijs van onvermogen gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten.*

Bovendien verblijft betrokkene reeds sinds 2000 in België, waardoor de relevantie van het attest niet kan worden vastgesteld.

- *Bewijzen van financiële steun in het verleden door referentiepersoon: overschrijving dd. 27.06.2017, 18.07.2017, 07.08.2017, 01.09.2017, 02.11.2017, 07.12.2017, 05.01.2018, 05.02.2018, 02.03.2018, 10.04.2018, 22.05.2018, 06.06.2018, 10.07.2018, 02.08.2018, 07.09.2018, 02.10.2018, 05.11.2018; een op 16.09.2016 voor 2.10.2017 geplande overschrijving van 250 euro. Geen van deze stortingen kunnen worden aanvaard als bewijzen ten laste in het land van herkomst, gezien betrokkene toen reeds in België verbleef.*

- *Huurcontract. Sociale huurovereenkomst dd. 27.04.2017 op naam van J. S. en J. A., met ingang op 01.05.2017, waaruit blijkt dat referentiepersoon een maandelijkse huurprijs dient te betalen die is aangepast aan haar inkomsten. Dit gegeven is reeds een indicatie van een behoefte van referentiepersoon.*

- *Attest van de Federale Pensioendienst dd. 26.11.2018 van 1.08.2017 tot 30.11.2018 waaruit een huidig overlevingspensioen als werknemer blijkt van € 1336,05. Echter, de maandelijkse verwarmingstoelage wordt specifiek uitgekeerd om tussen te komen in de betaling van de energiefactuur, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Referentiepersoon beschikt dus over een nettomaandelijks inkomen van € 1255,11. Referentiepersoon heeft daarenboven ook reeds haar andere meerderjarige dochter, J. A. (RR: xxx, OV 3017741) ten laste. Het bedrag dat zij dus ter beschikking zou moeten hebben om te kunnen voorkomen dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van de sociale bijstandstelsel van het Rijk, ligt veel hoger dan haar huidige netto-inkomsten.*

Gelet betrokkene sinds 2000 in België verblijft, kan de relevantie niet vastgesteld worden van de voorgelegde stukken waarmee betrokkene het ten laste zijn wenst aan te tonen. Betrokkene dient immers aan te tonen ten laste te zijn van referentiepersoon, en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst. Er worden geen stukken voorgelegd die dit kunnen aantonen.

Vooreerst wat betreft de middelenvereiste, de bestaansmiddelen zijn niet toereikend zoals in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omschreven. Immers, ze zijn niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Meer nog, zij zou twee volwassen personen ten laste willen nemen. Het moment dat betrokkene het verblijfsrecht zou verkrijgen, zou het gezin zich tot het OCMW kunnen wenden.

Verder wat betreft de voorwaarde ten laste zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980, er werden geen stukken voorgelegd waaruit het ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst kan blijken. Wel integendeel, er kan zelfs met zekerheid worden vastgesteld dat betrokkene niet ten laste is. Immers uit raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt ze zelf tewerkgesteld te zijn bij L. CVBA. Dit sluit uit dat ze ten laste is van de referentiepersoon.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan opnieuw niet gesteld worden dat mevrouw aan de voorwaarden voldoet om houder te zijn van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Haar verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat verzoekster op 2 april 2019 opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van S. J. Verweerder betoogt dat verzoekster gelet op het feit dat zij opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, zij niet aantoonde over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van huidige vordering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt inderdaad op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt inderdaad dat de verzoekster op 2 april 2019 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende in functie van S. J. De advocaat van verzoekster betwist dit ter terechtzitting niet. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing, stelt de advocaat van de verzoekster dat zij nog steeds belang heeft: een vernietiging van de aangevochten beslissing zal een impact hebben op de nog te nemen beslissing inzake de nieuwe aanvraag. Er wordt specifiek op gewezen dat er enkel discussie kan bestaan over de periode 2000-2005, waar zij bij haar broers en zussen en niet bij haar moeder woonde in België.

Echter moet, zoals verweerder aangeeft, worden vastgesteld dat verzoekster door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie uitdrukkelijk haar wil te kennen heeft gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verweerder teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van de eerste aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfsrecht te erkennen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

De vernietiging van de op 7 maart 2019 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoeksters aanvraag van 10 september 2018. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen. Overeenkomstig de artikelen 40 *juncto* 42, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient verweerder immers over de aanvraag van 2 april 2019 te beslissen binnen een vervaltermijn van zes maanden en zal bij gebrek aan een beslissing binnen deze termijn, verzoekster in het bezit worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Er dient *in casu* dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor de eventuele nietigverklaring van de initiële weigeringsbeslissing geen bijkomend nut meer kan verschaffen en verzoekster niet

langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Er wordt derhalve niet aangetoond dat de verzoekster in de gegeven omstandigheden nog enig belang zou hebben bij de nietigverklaring van de beslissing van 7 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN